

Kerst 2002 zou ik niet halen. Nu, ruim een jaar later, heb ik weer hoop nóg iets langer in leven te blijven, want de chemokuur slaat goed aan. Mijn moeder kreeg de eerste keer kanker op haar 29ste en is verschillende keren behandeld. In onze familie komt het BRCA-1-gen voor en ook mijn moeder en ik hebben dit gen, dat de kans op borst- en eierstokkanker verhoogt. In 1998 heb ik besloten om mijn borsten en

vriendin of zus een nacht bij ons. Voor mijn zontje van zeven ligt het anders. Hij is heel gevoelig en hij begrijpt het niet. Hoe moet ik zo'n klein kind ook uitleggen dat het echt beter gaat en dat de behandeling nu heel goed aanslaat, terwijl ik voortdurend moet overgeven, morfine slik en halve dagen in bed lig? Hij weet dat ik eraan doodga, wat er ook gebeurt, maar hij zegt: "De wonderen zijn de wereld nog niet

dat vage geloof in mijn leven zou kunnen inpassen, heb er geen steun aan. Ik vind het zo verschrikkelijk oneerlijk. Alles heb ik ervoor over gehad om dit te voorkomen, maar ondertussen ga ik er wel aan dood. Toen mijn ex-man en ik kinderen kregen, gingen we ervan uit dat we ze samen zouden opvoeden, ze later zelf als volwassenen konden afleveren aan de maatschappij. Ik ben toentertijd gestopt met werken om me helemaal aan de kinderen te kunnen wijden. Maar ik zal ze niet afleveren aan de maatschappij, daar zijn ze nog te jong voor. Nu hebben we afgesproken dat de kinderen bepalen wanneer ze bij hun vader gaan wonen, want mijn dochter wil mij straks niet zien aftakelen, is daar echt heel bang voor. Mijn ex-man neemt dan een paar maanden vrij en daarna gaat hij vier dagen per week werken in plaats van vijf.

Momenteel heb ik een heel goede huishoudelijke hulp en lieve vrienden en familieleden die veel overnemen. Maar binnenkort zal ik steeds meer verpleeghulp voor mijzelf en opvang voor mijn kinderen nodig hebben en dan moet die hulp worden uitgebreid. We zijn nu op zoek naar iemand die mij kan bijstaan tegen de tijd dat het alleen nog maar slechter gaat en die na mijn dood voor de kinderen blijft zorgen. Dat moet iemand zijn die dat aankan; hulp in huis zijn, maar ook steun en toeverlaat, iemand die de kinderen goed leert kennen en ze straks écht kan opvangen als ik er niet meer ben. Iemand die vier dagen per week mijn zoon uit school haalt, wat huishoudelijk werk doet, kookt; een soort baken voor de toekomst. Ik heb alle vertrouwen in mijn ex-man, maar hij kan niet alles op zich nemen, werken én er non-stop zijn voor onze kinderen. De kinderen zullen na zo'n traumatische ervaring extra steun nodig hebben. Het lijkt me zo fijn als er dan iemand voor ze is die mij nog heeft gekend, die het nog met mij heeft gehad over wat ik belangrijk vind. Ik hoop zó dat ik iemand kan vinden die ze kan steunen. Iemand die dat serieus oppakt en dat ook wil blijven doen. Het zal mij rust geven als ik weet bij wie mijn kinderen achterblijven, wie er na mijn dood voor ze zal zijn. ❀

Woont u in de omgeving van Velsbroek en spreekt Thea's verhaal u aan? Dan kunt u reageren door een briefje te sturen naar Thea, Dit houdt mij bezig 0704, Redactie Margriet, Postbus 1650, 2130 JB Hoofddorp.

Thea (37):

”Het is oneerlijk dat ik mijn kinderen nooit volwassen zal zien worden”

eierstokken preventief te laten verwijderen. Desondanks werd er in februari 2001 borstkanker bij mij geconstateerd. In Nederland was dat nooit eerder voorgekomen, de doktoren stonden voor een raadsel.

De uitzaaiingen zitten inmiddels tot in mijn botten, ik zal er nooit meer van genezen. Maar mijn leven is weer iets verlengd, wat ik me acht weken geleden niet kon voorstellen. Dat is het moeilijke aan deze ziekte; je weet dat de medicatie levensverlengend werkt, maar voor hoe lang? Het ene moment zit je in een diep dal, worden alle levensverwachtingen onder je voeten weggeslagen en het volgende moment is er weer hoop.

Naar mijn kinderen ben ik heel open, anders gaat hun fantasie met ze op de loop. Ik woon alleen met hen, omdat ik gescheiden ben van mijn man. Mijn dochter is twaalf, ze gaat naar de middelbare school, is zelfstandig en heel nuchter. Met haar kan ik er goed over praten, al zijn er natuurlijk ook dingen die ze liever met haar vader bespreekt, ook als ze mij wil sparen. We hebben duidelijke afspraken gemaakt; ze vindt het bijvoorbeeld heel eng om 's nachts alleen met mij in één huis te zijn als ik erg beroerd ben. Ze was bang om mij dood in bed aan te treffen. Nu zegt ze het als dit aan de hand is en dan slaapt mijn moeder,

uit." En daar heeft hij gelijk in. Het is een wonder dat ik überhaupt nog leef. We praten wel over de tijd dat ik er niet meer ben en hoe dat dan zal zijn. Ik wil bijvoorbeeld worden begraven en hij wil dan mijn kist in elkaar timmeren. Mijn dochter wil de kist beschilderen. Mijn zoon is ondertussen aan het meten in de tuin van mijn ex-man, om te zien of ik niet bij de overleden huisdieren kan komen te liggen. Hij denkt over alles na, van wie straks de slingers op moet hangen met zijn verjaardag, tot levensvragen als: is er leven na de dood en wie zal er voor mij zorgen als papa ook doodgaat? Hij heeft me ook gevraagd hem na mijn dood een teken te geven dat ik nog ergens ben. Ik heb hem een keer aan het schrikken gemaakt en gevraagd of hij niet bang was dat hij net zo zou schrikken als ik na mijn dood aan hem zou verschijnen. Hij dacht dat hij het toch wel heel erg fijn zou vinden om me te zien, ondanks de schrik. Toen heb ik hem uitgelegd dat hij mijn aanwezigheid zeker op bepaalde momenten zal voelen en dat hij mij straks misschien ziet in een zonnebloem, een rondwarrelende vlinder of een lieveheersbeestje dat hij vangt.

Zelf ben ik er erg dubbel in, over het leven na de dood. Ergens geloof ik wel dat er iets is, maar zo'n rotsvaste overtuiging als mijn jongste kind heb ik niet. Ik weet niet hoe ik